

Det, der er i vejen med os i det her rum, det er, at vi bor inde i et segment, som er meget, meget lille. Vi elsker de samme ting - fra spritnye medier som POV og Føljeton til en amerikansk politiker som Bernie Sanders. Dermed ikke sagt, at vi alle sammen er venstreorienterede, men vi elsker noget, der er forfriskende nyt, ikke sandt? Og vi bliver ramt af det forfriskende nye fra de helt samme steder på helt samme tidspunkt.

Jeg er sikker på, at de fleste af os har *liket* det link fra Altinget, hvor Bertel på et samråd svarede på muligheden for politisk slagsside i DR-dramaserien 1864. I ved linket hvor han siger: ”Jeg er fløjtende ligeglad med, hvad forfattere, kunstnere og udøvende skuespillere har af politiske meninger.” Det kan vi godt lide, når han siger i vores segment. PS. Mere af den slags udmeldinger, hr. minister.

Segmentet, vi tilhører, er meget, meget lille, og måske meget mindre, end vi selv tror. Forleden var jeg til middag med andre fra andre segmenter, der ligger lige ved siden af vores i socialstatus og -klasse, og det var kvinder - det kommer jeg tilbage til - og nogle af dem var endda meget succesrige i brancher fagligt langt fra os. Den særligt succesrige og jeg finder ud af under snakken, at hun dyrker sport med en af mine kolleger, der netop har udgivet en meget omtalt og ikke mindst rost roman.

Som det naturligste i verden - det ville vi alle gøre i dette rum - siger jeg, at hun da hellere må skynde sig at købe bogen og læse den inden næste omgang sport. Den særligt succesrige kigger på mig, som om jeg har bedt hende om at finansiere hele næste års kulturbudget. "Så skulle jeg, der aldrig kommer i en boghandel, gå derned og betale hele 299 kr. for en bog?"

Det er ikke godt, hvis vi ikke engang kan penetrere væggene mellem segmenterne i den pæne middelklasse.

Det, der er i vejen med os i det her rum, det er, at godt nok kan det være, at vi lykkes med at fostre en elite inden for kunst og kultur, som vi blandt andet stifter bekendtskab med på en dag som denne, hvor vi hylder de bedste.

Men hvis ikke vi passer på, lader vi eliten blive eller forstene - i segmentet - f.eks. som mit sociale mediefæd så ud efter, at Alternativets Ulla Sandbæk citerede et Inger Christensens-digt fra folketingets talerstol - "ha, det digt, mand, hvor mange gange har man lige hørt det?" og så videre - altså - os i segmentet kender Inger som vores egen bukselomme, men jer, der ikke gør, I skal blive ved med at stå udenfor. Det kunne vi kalde elitens selvopholdelsesdrift.

Det er klart, at jeg mener, at der skal være en elite. Uden den ingen helte at se op til, og helte kan inspirere

generationer. Uden en elite ville vi på alle måder ville være et fattigere og betydeligt mindre ambitiøst samfund, end tilfældet er.

Derfor siger vi altid, os i det her rum, især hvis der er politikere til stede, at eliten skal styrkes og gerne langt mere målrettet, end tilfældet er i dag, hvor kulturressourcerne alt for ofte smøres alt for tyndt ud. Altså vi beder om nogle flere ressourcer til den selvsamme elite.

Det, der er i vejen med os i det her rum, det er, at vi godt ved alt det, jeg lige har sagt. Vi ved ALT om vores segment. Dagbladet Politiken valgte at bruge Kvindernes Kampdag på at hylde Kulturkvinden. Hende, der bor så trygt og godt inde i vores segment. Omverdensanalysen fra 2015, den nationale brugerundersøgelse, viser os det, de kalder den kulturbærende kvinde. Mellem venner: KBK.

Hun udgør 62% af landets museumsbrugere, hun står for 65% af dem, der bestiller billetterne til teateret, og hun er i snit 55 år og har en mellemlang eller videregående uddannelse med sig. 31% af KBK læser skønlitteratur hver dag. Mændene læser ikke engang halvt så meget.

Det ved vi godt, og så meget, at der i samme artikel blev udråbt et TAK! til disse kvinder, for at holde hånden under hele vores industri.

Men det er bare ikke godt nok. For så bliver kunsten, kulturen inde i segmentet.

Vi skal ud i samfundet, vi ER samfundet, vi skriver, maler, komponerer, danser, spiller samfundet, og elitens frugter skal ikke kun være til det snævre segment. Den skal komme alle og enhver til gavn.

Det er derfor, at det her er en væsentlig prisoverrækkelse. For hvad går igennem indstillingerne som en rød tråd? Det gør en rækken ud til alle og enhver. Vi ser det med et smalt forlag som Gladiator, som laver læsegrupper i virksomheder og litterære magasiner, der ligner Se&Hør. Vi ser det, når FROST festival arrangerer koncerter med kendte musikere hjemme i folks stuer.

Og uden for indstillingerne til i dag, vil jeg anbefale alle at køre ud over Valby Bakke og se på Drømmegavlen, udført af lyrikeren Morten Søndergaard, hvor der på selve gavlen står beboernes inderste tanker og drømme.

Og så kan jeg ikke lade være med at nævne FORDs nye kortfilm om skilsmisse, som kunstnerisk er fuldstændig klar til en Odense kortfilmsfestivals-fremvisning, men denne her - den bevæger sig heeeelt ud af segmentet, dels fordi den ikke bliver fremvist på en segmenteret festival, dels fordi den er

bestilt, udført og distribueret af en - bilfabrikant. Uha.

Når Inger Christensen bliver citeret i folketinget, skal vi klappe, for så rækker vi ud, vi forstener ikke i vores segment, for jeg tror, det er få af de tilstedeværende i folketingsalen, der kender digtet som deres egen bukselomme. Og selv om I kender det, kan I lige få lov til at nikke - og gerne bedrevidende - når I hører det her:

Et samfund kan være så stenet
At alt er en eneste blok
Og indbyggermassen så benet
At livet er gået i chok

Og hjertet er helt i skygge
Og hjertet er næsten hørt op
Til nogen begynder at bygge
En by der er blød som en krop